

[J. O. Krag.]

reelle forhandlinger om fællesmarkedets udvidelse, er mere realistisk end de vurderinger, vi har hørt f. eks. fra økonomiministeren. Jeg står her med det senest udkomne nummer af det engelske blad *The Economist*, som har hele to artikler, der omhandler mulighederne for en udvidelse af fællesmarkedet, og det forholder sig ganske rigtigt, som hr. Aksel Larsen antydede, at det er en helt anden og langt køligere vurdering end den, der angives i den danske regeringspresse. Jeg håber, at forhandlingsmulighederne i forhold til fællesmarkedet kommer i stand så hurtigt som overhovedet gør. Jeg håber, at vi til den tid har Nordk som en kendsgerning og kan gå ind i de forhandlinger med den styrke, det vil give os at have hele den forhåbentlig dansk-norsk-svensk-finske internationale købekraft i ryggen. Det vil give os en god forhandlingsposition, i hvert fald langt bedre end den, vi vil have enkeltvis. Men jeg ser ikke noget klogt i at give befolkningen det indtryk, at åbningen til fællesmarkedet ligger lige om hjørnet, for der er ingen af de referater, jeg har haft adgang til i den internationale presse, der tyder på, at noget sådant skulle være tilfældet.

Ja, så vil jeg da også gerne gøre et par bemærkninger til hr. Poul Schlüter. Han mente, at oppositionstiden var gledere for de konservative, end den er det for tiden for os. Det kan være svært at drage den slags sammenligninger. Hvordan måler man det egentlig? Min erindring er, at der i hvert fald var nogle lejligheder i oppositionsperioden, hvor de konservative så en lille smule medtagne og nedslåede ud. Der var vist også et par gange, hvor man troede, at nu lå regeringsmagten lige så nærved, som økonomiministeren tror det om vor indtræden i fællesmarkedet; men den svandt bort, indtil det med hjælp fra gode venner på den yderste venstre fløj for ca. to år siden lykkedes at erobre den. Så meget skulle der altså til; man måtte have VSerne støtte, før der kunne dannes en borgerlig regering, og før man kunne vælte den socialdemokratiske. Jeg skal ikke minde om de begivenheder, dem får vi nok lejlighed til at tale om en anden gang; men jeg kan da glæde hr. Poul Schlüter med, at vi faktisk befinder os rigtig godt i vort frikvarter,

og jeg vil også gøre den indrømmelse, at jeg egentlig tror, at vi har rigtig godt af det og lærer meget ved det. (*Afbrydelse af Stetter*). Ja, det er jeg glad for at hr. Stetter siger, for der foretages jo visse opinionsmålinger igennem forskellige institutter her i landet, og de kunne tyde på, at den dag ikke er så fjern, da socialdemokratiet sidder på regeringsbænken igen, og så er det da godt, at vi møder op i godt humør og vel rustet til at løse de opgaver, som vil være mange til den tid — for jeg forstår, at det bliver begrænset, hvad den nuværende regering får løst på en god måde.

Hr. Poul Schlüter mente, at min Brovstale var misforstået. Der var ikke noget at samarbejde om, for vi befandt os ikke i en akut og kriseagtig situation. Men det kan da ikke være sådan, at man fra regeringens side kun vil samarbejde, når man er i akutte og kriseagtige situationer. Ethvert lovgivningsanliggende må give samme behov for samarbejde. Hr. Poul Schlüter glemte at kommentere mine bemærkninger om den manglende forhandlingsvilje hos regeringen i forsvarssagen. Vi fik heller ikke nogen kommentar til den manglende forhandlingsvilje hos regeringen i byrdefordelingsloven. De ting kom der ikke nogen kommentar til.

Så siger hr. Poul Schlüter, at vi ikke må låse os for fast i ønsket om at bevare rentesikringsordningen. Det ved jeg ikke — hvorfor må vi ikke det? Hvorfor er det kun regeringen, der må have nogle synspunkter og principper, når den går til en forhandling? Må vi ikke have nogle? (*Finansministeren* [Poul Møller]: Det må I selv om!). Det må vi selv om, siger finansministeren, og det mener jeg også vi må; det mente hr. Poul Schlüter vistnok ikke. Jeg er enig med finansministeren: det må vi selv om.

Vi agter at lægge stor vægt på rentesikringsordningens fortsættelse; det er en meget værdifuld ordening, og den er vel i og for sig den eneste, der sikrer os et socialt boligbyggeri af den størrelse, vi ønsker at have. Man skal være opmærksom på, at i disse inflationstider — som fortsætter ganske godt, ikke sandt? — vil nybyggeri være uforholdsmæssig dyrt, når det kommer på markedet. Den eneste måde, hvorpå man kan sikre, at lejlighederne i de nybyggede ejendomme bliver lejet ud, er at skære top-